

Jana z Arku alebo Keď vzplanie len hlavná hrdinka

(Veľká scéna Divadla Jonáša Záborského, 14.11.2016, Prešov)

Petra Bodáková

Všeobecne známy príbeh Jany z Arku má na konte veľké množstvo rôznych adaptácií, a práve dňa 14. novembra 2016 (približne rok po premiére), som sa po prvý, i po posledný krát, prišla pozrieť na tento pôvodný slovenský muzikál na doskách Divadla Jonáša Záborského v Prešove. Pretransformovanie daného príbehu do muzikálu, v réžii Michala Náhlíka, nenaplnilo moje očakávania. Chcela by som povedať, že to bolo spôsobené tým, že naše očakávania bývajú naplnené len zriedkakedy, čo dokáže pokaziť umelecký zážitok. Myslím si, že v tomto konkrétnom prípade, by prístup bez očakávaní nezmenil môj dojem.

Ale poďme po poriadku. Asi najväčším pozitívom tejto inscenácie bola scéna. Anita Szökeová sa postarala o to, že som neodišla z predstavenia plná negatívnych pocitov. Maľované kulisy veľmi vkusným až rozprávkovým spôsobom dotvárali spolu s vhodným osvetlením, príbeh francúzskej spasiteľsky. Scéna sa menila nielen vertikálne, ale i horizontálne, a zároveň nás prenášala z exteriéru do interiéru kreatívnymi a nerušivými spôsobmi.

Avšak príbeh, ktorý sa odohrával pred našimi očami, bol miestami nelogickou spleťou myšlienok. Niektoré scény boli myšlienkovy nedotiahnuté alebo úplne zbytočné. Mozaikovitosť deja dielu skôr ubližovala. Čo mi však najviac prekážalo bolo to, že to vyzeralo akoby tento muzikál sám nevedel, pre aké publikum je vyprodukovaný. Prevažnej väčšine detského publika sa predstavenie bez výhrad páčilo, teda tie menej kritické mysle spomedzi nich, boli pravdepodobne len rady, že nemuseli sedieť v škole. Tie kritickejšie mysle mnohokrát prekrúcali očami, pochechtávali a mrvili sa, a čo je najdôležitejšie, prihadzovali negatívne komentáre. V inscenácii bolo veľa vecí a narážok, ktoré by boli vhodnejšie pre vyspelejšie publikum, ale práve infantilnosť niektorých scén, ho degradovali do role školského úniku.

Výkon hlavnej predstaviteľky v podaní Silvie Donovej ma zanechal chladnou. Jana preľáčala a premlčala viac ako polovicu predstavenia, na základe čoho by bolo vhodné premenovať danú inscenáciu skôr na „*Jana v klaku*“. Rovnako mňa osobne neohúrila ani speváckym výkonom, aj keď jej výkon, samozrejme mal všetky parametre, ktoré sa od muzikálovej speváčky čo sa týka spevu vyžadujú. Podobne jej zvolávanie do boja neobsahovalo potrebný apel k vyburcovaniu spolubojovníkov, no v muzikáli je všetko možné, takže do boja pod jej velením napriek tomu šli s vervou a plní ideálov.

Martin Husovský sa postaral o hudobnú zložku. Je možné skonštatovať, že bola vhodná pre takto nábožensky ladený príbeh. Sakrálnosť a atmosféra boli v odohratých tónoch ľahko rozpoznateľné, i keď ozvučenie nebolo práve dokonalé. Spevácke výkony hercov boli miestami podpriemerné a mnohí z nich mali problém odspievať vysoké tóny. Mne osobne prekážali i Janine videnia troch svätcov, najmä kvôli ich gýčovej kompozícii a kostýmom. Ich chórové nápevy, ktorými boli doplnené jej videnia, boli tou najpočúvateľnejšou vecou na predstavení. Muzikál bol rámcovaný orchestrálnou skladbou *Agnus Dei*, ktorá

bola sprevádzaná sláčikovými nástrojmi. Bojové scény boli doplnené o bicie nástroje a piesne z kráľovského paláca boli hravé a rytmické, dokresľovali parodickosť celého dvora, na čele s kráľom.

Príbeh, ktorý nebol nijak inovatívny, bol doplnený nielen hudobnou, ale aj tanečnou zložkou, o ktorú sa postarali členovia Poddukelského umeleckého ľudového súboru. Musím ich pochváliť za niektoré tanečné čísla, ktoré krásne dopĺňali hluchý resp. statický príbeh. K démonickým stvoreniam sa odmietam vyjadrovať. Môj postoj k nim nie je problémom ich predvedenia, ale nezmyselnosti ich existencie.

Inscenácii zúfalo chýba niečo, čím by upútalo diváka. Chýba mu iskra. Ak by som mala tento muzikál rozkúskovať na rôzne zložky, nenašla by som ani jednu, o ktorej by som mohla prehlásiť, že je vynikajúca. Každéj jednej z nich je možné vytknúť určité chyby a nedostatky. Humorná zložka, s ktorou muzikál koketoval, len dokresľovala jeho komerčnosť a nám bolo jasné, že sa sústreďí hlavne na nenáročného detského recipienta. Posolstvo, ktoré malo ku mne pravdepodobne prísť sa niekde po ceste stratilo v neoriginálnom poňatí príbehu Jany z Arku. Bohužiaľ. Snáď nabudúce...

Bc. Petra Bodáková,
Inštitút estetiky a umeleckej kultúry
FF PU v Prešove
študentka 2. roč., Mgr. stupňa

www.casopisespes.sk
